

Вось так і гандлююць кнігай

Раней, калі заходзіла гаворка пра кніжны гандаль, работнікі Слаўгарадскага райспажыўсаюза пачыналі скардзіцца:

— Ды дзе там разгортнецца! Абліжкі-гандаль зацікаваў... Дзе мала літаратуры і не тую, што трэба. Усё найлепшае ў сваю кнігарню асылае. Вось каб перадаць увесь кніжны гандаль у раёне спажывенчай калерэцыі, мы б так справу наладзілі!

І вось летась у рэспубліцы была праведзена рэарганізацыя кніжнага гандлю, і жаданне слаўгарадскіх кааператараў было задаволена. Ім падар даручана распаўсюджваць кнігу ў раёне, яны атрымалі магчымасць выбіраць непасрэдна на базе любімую літаратуру ў неабмежаванай колькасці.

І што ж змянілася пасля гэтай пазізе? Ці стала больш кніг у магазінах і крамах райспажыўсаюза? Як у новых умовах задавальняецца попыт насельніцтва на літаратуру?

Гэты са два навад мы былі ў вёсцы Рудня і зайшлі ў краму. На паліцы ў суседстве з кавалкамі мыла і пачкамі папярэс дзякава некалькі брашуры.

— Гэта і ёсць вашы кніжны куток? — Але, — адказала крамніца, — абліжкі падвезці яшчэ, ды чамусьці не вязуць.

Надаўна мы зноў набывалі ў гэтай краме. На паліцы не было ніводнай кніжкі. — А дзе ж ваша літаратура? Прадалі? — Што прадалі, а што засталася.

Крамніца выцінула з-пад прылаўка невялікі стосік кніжак, рукавом амакнула з іх пач.

— Нама дзе выстаіць. Бачыце, якая дэснота.

Што ж гэта былі за кніжкі? Амаць усё тым, што былі два гады назад, толькі час і наладзіліся рукі прадаўца наклаці на вокладкі свой адбітак. Устарэлыя брашуркі пра сельскую гаспадарку, шпіцы пра плаху сталі, хоць сталі не плаваць і не плаваць у раёне, таварысенская кніжка апазданяў.

— А што-небудзь з беларускай літаратуры? — Здаецца, была адна кніжка.

Крамніца зноў пакарачалася над прылаўкам і падала брашуру «Варцаба Украіны і беларускага народа ў 17 стагоддзі».

— Мы пытаемся пра беларускую мастацкую літаратуру.

— А ці гэта не мастацкая? — здзіўлена прадаўшчыца і пачала апраўдвацца. — У нас калыдыва завоз тавараў. Што заплавуць, тое і дастаўляюць. Ну, а кнігі зусім не прывозяць.

— А самі бываеце ў Слаўгарадзе? — А як жа, бываю. Ды дзе там пра літаратуру думаць. Больш дбаец, каб лішнюю бочачку сельцоў на воз ускінуць.

Праз якую гадзіну мы сядзелі ў кабінце старшнін райспажыўсаюза тав. Радевіча. Ён глядзеў на справу кніжнага гандлю ў раёне вельмі аптымістычна, гаварыў з нафасам, у якім, праўда, не цяжка было заўважыць некалькі стужкінасы.

— Пасля рэарганізацыі кніжнага гандлю ён набыв у нас новы размах, — скардзіў дзе Радевіч. — На дзёны не знойдзе ніводнай гандлёвай кронкі, дзе не было б новай, добрай літаратуры.

Мы расказалі тав. Радевічу пра тое, як гандлююць кнігай ў вёсцы Рудня.

— Наўжо? — здзіўлены старшнін райспажыўсаюза і нават узяўшы з месца, але тут жа апаматаўся і сур'езна сказаў: — Мы і не маем на мейце гандляваць кнігаварамі ў дробных крамах. Для гэтага існуюць кнігарні.

— А многа іх у вас? — Ёсць пры кожнай краме.

— Хто ж яны? — Ды самі крамнікі. Даем ім на якую сотню рублёў літаратуры, вось яны яе і распаўсюджваюць. А калі хочаце глядзець шырокі гандаль кнігай, то наведзіце не маленькую краму, а сельмаг. Мы з вамі паходзім таварызнаўца на кнігах.

Але таварызнаўца на кнігах нідзе не знайшлі. З намі паехалі загадчык гандлёвага аддзела тав. Бурдэцкі.

— Ну, куды накіруемся? — запытаў ён. — А гэта ўжо на ваш погляд. — Тавы рушыце ў Свенес.

У Свенеску вылікі сельскі магазін. На прылаўку пад шклом з дзесятка кніг. З беларускай мастацкай літаратуры знайшлі толькі «У добры час» І. Шамякіна і кнігу дзіцячых казак.

— Чаму такі небагаты выбар? — запыталіся мы ў загадчыцы магазіна тав. Дадзіленка. — Ці попыты на літаратуру няма?

— Ёсць попыт. Ды ўсё ніяк не збяраюцца зрабіць заказ на новыя кнігі.

І так у кожным сельмагу. Заказ на любы іншы тавар робіць хутка і аператывна, а кніга — яна і пачакаць можа месяц, паўгода, а то і больш.

Настаўнік Куаляшчэўскай школы паскардзіўся:

— Рыхтавалі ў нас канферэнцыю па раманы Петруся Броўкі «Калі зліваюцца рэкі». Ніякага знайшоўся людзей, якія жадалі набыць гэтую кнігу. А ў сельмагу яе няма і не было. Не цікавіцца нашы кааператары распаўсюджваннем кніг, цураюцца гэтай справы.

Ураўне і загадчык гандлёвага аддзела райспажыўсаюза вымушаны былі прызнаць, што ў кніжным гандлі на вёсцы многае яшчэ не прадумана.

Набывалі мы ў спецыялізаваным кніжным магазіне ў Слаўгарадзе. Раней гэты магазін належаў абліжкігандлю, а цяпер падпарадкаваны райспажыўсаюзу. Туліцца ён дзесяці на ўкраіне горада, у глухім месцы, у паўрабуранай прыватнай хатцы. У кнігарні цёмна, стаць нават працягчы назва кніг, якія ляжаць на паліцах. Дах дрываў, і ў дажджлівы дні вода залівае кнігі, паче іх. Складскага паміжання пры магазіне няма. Літаратура ляжыць на падлозе. Прадаўшчыца доўга перабрае гэтую гару кніг, пакуль знойдзе патрэбную. Кніганаошэ магазін не мае.

Загадчыца магазіна, маладая дзяўчына Аня Батоўкіна, якая надаўна скончыла гандлёвую школу, абмяжана стаячыца да сваёй працы, не праўдзі ініцыятывы, каб шырокі напулярызаваць кнігу. Яна не цікавіцца навінкамі беларускай літаратуры, не ведае, што выйшла з друку, не вывучае попыт насельніцтва на кнігу.

Мы былі сведкамі такога абурэчачага факту. Зайшла гутарка пра напісаных выданнях. Разгарт Слаўгарадскай раённай газеты Вацлаў Пільбур, заўяты кнігаю, заштыў нас, ці наступіў у магазін паліцыяны выданні ў Магілёве першы том збору твораў Анатолія Франса. Трэба ўзвіць, які некакой ахаліў кнігабога, калі ён даведзеся, што ў Магілёве атрымалі не толькі першы, але і другі том, ды ішчэ ў пачатку года. Вацлаў Пільбур адразу кінуўся ў магазін. Аня Батоўкіна збянтэжылася, пачырванела і вяршыце прызналася, што прыняты некалькі месяцаў назва падпіску на збор твораў Анатолія Франса і некаторыя іншыя падпісны выданні яна да гэтага часу не аформіла ў Магілёве.

Увогуле небагатае ўражанне пакідае аддзел кнігі ў слаўгарадскім сельмагу. Тут дзесяці шырокі выбар літаратуры, яна ўмела расставлена. Але трэба напярэнны загадчыка гэтага магазіна тав. Валажніна, што ён не наладзіўшы аб тым, каб наладзіць і па-за магазіным гандаль кнігай.

Таварызнаўца на кнізе тав. Кандравава мы ўбачылі толькі пазізе ўвечары. Ён быў пад ладным гадзінькам і таму размова з ім не абцяжала нічога прымяната і карыснага. Нам казалі, што ў такім стане Кандравава можна бачыць амаць штодзень і што ў гарадзкіх атытках ён раабіраецца куды лепш, чым ў кнігах. Пры гэтым прыгадалі выхадца, калі за шынкай гаварылі таварызнаўца на кнігах настойліва ракамендываў сваім прыяцелям «куніць раман Феміора Купрына «Справа стратыхатых»(?)»

Каментарый, як кажучы, не патрэбны. І такі «знаўца» вырашае лёс кніжнага гандлю ў раёне.

Я. ТАРАСАЎ.

Беларускі Дзяржаўны тэатр оперы і балету паказаў апошняю прэм'еру сезона — оперу «Фарадзэйка» Чайкоўскага (тэкт С. Герардзэцкага і В. Шамякінскага). Рэжысёр-настаўнік А. Маралеў, дырыжор Л. Любімаў, мастак С. Нікалаеў, хармаістар Н. Прысёлкаў, балетмайстар К. Мулер, галоўны канцэртмайстар С. Талкачоў. Галоўныя партыі выканалі: князя Мікіта — А. Генералаў, княгіні — К. Кудрашова, княжыца Юрыя — А. Дольскі, Мамырава — Л. Бражнік, Настасі, па мянушцы Кума, — Т. Бурцава і іншыя.

Спектакль цэлага сустрыты глядачамі. На здымку: сцэна са спектакля «Фарадзэйка». У ролі Настасі артыстка Т. Бурцава. Фота Ул. Крука.

ПІСЬМЫ У РЕДАКЦЫЮ

Купалле — народнае свята

У нашай вёсцы Любча з даўніх часоў увайшло ў звычку кожны год святкаваць Купалле. Моладзі ў Любчы шмат, бо вёска вялікая, аж на цэлых тры кіламетры, ад самой ракі Гайны да шырокага гасцінца, дзе пачынаецца бор. Моладзь, акая жыць бядой да ракі, увечары на Купалле з вялікамі з жывых кветак накіроўваецца на бераг ракі, дзе пускае вялікі на валу. Тут жа на беразе спраўляецца карагод. Робіцца вялікі круг: хлопец — дзяўчына — хлопец — дзяўчына... У сярэднім круга, узнімаюцца за рукі, стаяць часамі, чые вялікі сымпальны на вадзе. Потым дзяўчыны бярэць адна другую за рукі і робяць малы круг, а юнакі замыкаюць іх сваім вялікім кругам. Малы круг дзяўчаты рухаюцца ў адваротным напрамку вялікаму. Юнакі спяваюць:

Ой, Мар'яна, ты Мар'яна,
Калі ён даведзеся, што ў Магілёве атрымалі не толькі першы, але і другі том, ды ішчэ ў пачатку года. Вацлаў Пільбур адразу кінуўся ў магазін.

Хор дзяўчат адказвае:
Ой, Іване, ты Іване,
Як любіць цябе я стану —
Усе знаюць, што Іване
Моцна любіць сваю Яну.

А ў гэты час на другім канцы вёскі юнакі і дзяўчаты па чатыры або па пяць падручкі, узняўшыся над рыт, ходзяць па лужыцы і пад гармонік спяваюць песні.

У 1934 годзе да нас у Любчы на Купалле прыязджаў Янка Купала. Мне, як і іншым вучням нашай школы, вельмі хапелася ўбачыць «жывога» паэта. Нас некалькі вучняў-аднакласнікаў прыбегла ў гэты дзень да бору раней звычайнага, калі людзям тут было цяжка мала. Але праз якую гадзіну-другую моладзі сабралася мноства. Зноў навалі сюды розных ларкоў, бубэтаў, падацка, каруселькі. На вазак калгасныя расставілі конькі з вялікімі, сырмі і інш... Але нас усё гэта не цікавіла — нам трэба было ўбачыць Янку Купала. Я і мой аднакласнік Мікола Гіль распыталі вучняў старэйшых класаў, дзе зараз паэт.

Нам казалі, што Янка Купала ў школе, гасцёў ў настаўніцы. А школа была на самым краю вёскі, каля самага бору. Я і

Мікола пачалі сачыць за школай... І вось мы дачакаліся: наша любімая настаўніца, дзе яе дачка, а з ім, напэўна, Купала, выйшлі са школы і накіраваліся ў наш бок. Хутка яны падыйшлі да натоўпу людзей. На партретах я добра ведаў паэта, таму я адразу яго пазнаў. Ён ішоў, абпіраючыся на кій. Паэт увесь час зглядаўся да дзяўчынак, расказваючы ім нешта цікавае. Я гэтым дзяўчынкам зайздросціў, бо не меў такой магчымасці, каб быць так блізка і размаўляць з паэтам.

— Вось мы і ўбачылі на Купаллі самага Янку Купала.

Тады Янка Купала ў нашым Барысаўскім раёне прабыў больш месяца. Ён наведваў шмат вёсак і калгасоў. У нас ён напісаў свой пудоўны верш — «Я — калгасніца...»

Купалле — сапраўды народнае свята. І добра зрабіла газета, надрукаваўшы артыкул, у якім ставіць пытанне: трэба адрозніць пудоўнае народнае свята.

Б. ПІТКЕВІЧ,
настаўнік.

Барысаўскі раён

У газеце «Літаратура і мастацтва» ад 14 мая г. т. м. мы прычыталі артыкул «Купалле — народнае свята». Горача падтрымлівае аўтару гэтага цікавага артыкула. З вялікай радасцю сустраці б мы паведамленне аб тым, што зноў у нашай рэспубліцы будзе шырока адзначацца гэтае любімае ў народзе свята.

Яшчэ ў маленстве мы былі сведкамі, як весела і хораша святкавалася Купалле. На ўсе жыццё мы запамінілі гэтае светлае і радаснае свята. Мы перакананы, што народ ніколі не звязваў гэтае свята з рэлігіяй. Купалле заўсёды было народным святам.

А чым дрэнна, калі наша моладзь будзе спяваць і танцаваць вакол настра, кідаць вялікі ў раку. Мы лічым, што Купалле варта адрозніць і шырока святкаваць яго па ўсёй нашай Беларусі.

Д. АБРАЖЭВІЧ — электрамонтёр,
М. ТАЛКАЧОЎ — стаяр,
В. УЛЬЯНАЎ — студэнт.

Мінск.

Недахоны патрэбнай брашуры

Работніцаў сельскіх устаноў культуры цікавіць літаратура аб перадавым вопыце бібліятэк, клубаў, аб новым у арганізацыі масава-папулярнай работы на вёсцы. Але такіх брашур у нас літаральна аднікі, і тыя вельмі часта носіць апісальны характар, напісаны суха, без глыбокага пранікнення ў сутнасць справы. Яшчэ менш брашур, напісаных самімі бібліятэчнымі і клубнымі работнікамі.

Таму наўважэнне брашуры загадчыцы Дашкаўскай сельскай бібліятэкі Магілёўскага раёна М. Барадзінскай «Наша сельская бібліятэка», якая надаўна выдзелена Беларускаму дзяржаўнаму выдавецтву, можна толькі вітаць.

Брашура ратуе вака сваім афармленнем, яна дэка чытаецца, даў ўважэнне аб вялікай і шматгадовай рабоце Дашкаўскай бібліятэкі, аб тых значных культурных пераўтварэннях, якія адбыліся ў беларускай вёсцы за сорак год Савецкай улады.

Марыя Барадзінская расказвае аб рабоце абнавеста, камплектаванні кніжнага фонду, аб прызначэнні чытачоў і дапаможа партыйнай арганізацыі і г. д. Ёсць у брашуры і фактычны матэрыял, які дазваляе чытачу-бібліятэкару зрабіць для сабе пэўныя вывады, узабагаціць свае веды ў галіне прапаганды кнігі.

Але і гэтая брашура не можа задаволіць сёння патрабаванні работнікаў устаноў культуры. У ёй на першы план павінна выступіць метадычная арганізацыя работы культасветустаноў. Аўтар брашуры павінна была не проста расказваць аб сваёй рабоце, а на аркіх прыкладах пераканан чытача ў перавазе той ці іншай формы прапаганды кнігі, таго ці іншага метад культурнага абслугоўвання працаўнікоў калгаснай вёскі, пецяць пра новае ў рабоце з чытачом. Ці ёсць гэтыя новае ў рабоце Дашкаўскай бібліятэкі? Безумоўна, ёсць. Бібліятэка зацверджана ўдзельніцай Усеаюнаўскай сельска-гаспадарчай выставкі. Але аб гэтым амаль нічога не сказана ў брашурі. Мы нават

не ведаем, колькі сельскагаспадарчай літаратуры выдзелена чытачам, колькі калгаснікаў карыстаюцца яе паслугамі, якія новыя цікавыя масавыя мерапрыемствы правяла бібліятэка, каб найлепш прапагандываць сельскагаспадарчую кнігу, якія дапамагае калгасу змагацца за залатыя ўданы ўсеіх галін гаспадаркі. Замест гэтага ў брашурі прыведзена некалькі прыкладаў трохгадовай заўнасці, вяткомы чытачу яшчэ а брашурі А. Меламед «Дашкаўская сельская бібліятэка». Наўжо за апошнія гады ў рабоце бібліятэкі не было знайшлі некалькі аркіх прыкладаў, якія паказалі б, як гэты аспрэкаў культуры дапамагае ўдзельніца калгаснай вытворчасці? Вадама, такіх факты ёсць, і вельмі шкада, што пра іх не даведзена чытач.

Дашкаўская бібліятэка шырока ўжывае такую форму прапаганды кнігі, як бібліяграфічныя агляды літаратуры па раёне. Чаму ж пра гэтую цікавую справу ў брашурі не сказана ні слова? А гэта ж для многіх бібліятэк рэспублікі нова і вельмі цікавая справа.

Кожная брашура аб перадавым вопыце павінна ўлічваць задачы, якія вырашваюць устаноў культуры сёння. Дашкаўская бібліятэка даўно зрабіла кнігу злыбткам кожнай калгаснай самі. Але хіба іншым бібліятэкам рэспублікі не цікава ведаць, якім шляхам дасягнута гэтая нялёгкага справа. Аб гэтым у брашурі ідзе гаворка, але вельмі бегла і агульна.

Напісаць брашуру аб перадавым вопыце — справа нялёгкага. Відаць, каб яна глыбей расказвала аб новым у рабоце, варта было б В. Матэвушаву, які ўзяўся дапамагчы бібліятэкары М. Барадзінскай напісаць брашуру, больш глыбока вывучыць дасягненні адной з лепшых устаноў культуры нашай рэспублікі.

В. БУРАН,
загадчык метадычнага аддзела
Малдзечанскай абласной бібліятэкі.

Ініцыятыўныя людзі

З кожным годам усё больш зможным становіцца жыццё членаў сельскагаспадарчай і адрадова Школыскага раёна. Нават абліжкі вёсак Заходня, Азер'е, Прудок змяніліся на славёе кожнага калгасніка сад, у доме радмэ, электрычнасы.

Але адпачынак хлэбаробаў і жывёлаводаў не быў арганізаваны: адны чакалі таго часу, калі будзе пабудаван тыпавы клуб, другія — прыезд калектыву мастацкай самадзейнасці з раённага цэнтру. Цяжка было і на лекцыю сабраць слухачоў.

Шмат хто з настаўнікаў не мог змірыцца з такім становішчам. Усё часцей можна было пачуць размовы, а затым і прапановы аб арганізацыі культурнага адпачынаку насельніцтва.

Прафсаюзны сход настаўнікаў вырашыў арганізаваць калектыву мастацкай самадзейнасці.

Першы канцэрт адбыўся напярэдадні выбараў у народны суды. У школу прыйшло каля 200 выбаршчыкаў. Спектакль п'есы В. Дуніна-Марцінкевіча «Пінская шляхта» вясковым глядачам вельмі спадабаўся. Цэлага сустрылі прысутныя таксама і настаўніцкі хор.

Настаўнікі шмат часу заняты ў школе, многа прыходзіцца працаваць і дома. Але ніхто з іх не скардзіцца на цяжкасці «артыстычнай» дзейнасці.

Быў такі выпадак. Самадзейныя артысты далі канцэрт у суседняй вёсцы Азер'е. Назавура раніш у школу прыйшлі халады з самай аддаленай вёскі Прудок і завілі:

— Жыхары нашай вёскі ніколі не бачылі артыстаў, абавязкова прыедзьце.

Сяду мы ўжо зрабілі і ездавым вылучылі — прыедзьце на нас.

Настаўнікі загаліліся — за самае сэрца краўля прасба пажылых калгаснікаў, у якой адчуваўся павага хлэбаробаў.

Напаловы прыехалі загара. Глядачы таксама дачасна сабраліся. Настаўнікі хваляваліся, як ніколі: яны ж першыя «артысты» ў гэтай вёсцы. Толькі дарэмна хваляваліся. І лекцыя і канцэрт — усё было ўспрынята ад чыстага сэрца.

Калектыву самадзейнасці настаўнікаў Заходскай сярэдняй школы працуе ўсяго некалькі месяцаў, але рэпертуар яго складаецца з п'ес «Пінская шляхта» В. Дуніна-Марцінкевіча, «Пранавона» А. Чхавча. Хор выконвае песні «Едуць» навабелы, «Партызанска», «Лясная каляна», «Ой, дзяўчына, шуміць галя», «Падмаскоўная вечары», «Нёман» і інш. У праграму кожнага канцэрта ўключаюцца новыя вершы і байкі.

З узаўважэння можна сказаць, што з часу ўзнікнення настаўніцкага калектыву мастацкай самадзейнасці культурнае жыццё ў Заходска стала больш прыгожым. Не дарма гавораць: «Як адпачыць — так і працаваць будзе». Самадзейнасць не падвешыла адмоўна на вучбы працы ў школе, як «варажакі» некаторыя скептыкі. Больш цікава наладзілі адпачынак школьнікаў. Для іх праводзіцца ранішнікі і літаратурныя вечары.

Школуіскі райком прафсаюза работнікаў народнай асветы ўхваліў ініцыятыву настаўнікаў Заходскай сярэдняй школы. Ракамендывана ўсім калектывам школ раёна арганізаваць гурткі мастацкай самадзейнасці.

В. АРЦЕМ'ЕУ.

Стварыць музей гісторыі Палаца піянераў

Надаўна мне давялося быць у Мінскім Палацы піянераў на сустрыцы былых яго гурткоўцаў. Доўга мы ўспаміналі сваіх сяброў, кіраўнікоў гурткоў і шудомны піянерскі сад. Гэта было даўно, у 1936 годзе, калі перад дзеньмі ўпершыню гасцінна адчыніліся дзверы Палаца.

Хочацца сказаць адно: вельмі добра, што Палац піянераў пачаў наладжваць такія сустрыцы. Юныя піянеры павінны ведаць, як ствараліся першыя гурткі, хто быў іх кіраўніком, як праводзіліся заняткі ў садзе. Добра было б стварыць летапіс Палаца піянераў, а таксама рыхніць піянерскі часопіс «Сусветныя рухны гурткоўцаў». Юным гісторыкам трэба ўважліва з гэтай важнай справой! Вельмі цікава даведацца, як ішло будаўніцтва Палаца, якім быў у той час гаспадар Палаца, якім быў у той час сад Палаца, хто з былых гурткоўцаў стаў перадавым на вайне ці ў працы. Трэба часцей запрашаць былых піянераў, цыпер, магчыма, знатых рабочых, вучоных, воінаў, на сустрыцы.

Хапелася б, каб пры Палацы быў створаны асобны куток — «Музей Палаца піянераў». Колькі цікавага пра нейкі час даведзася б юныя наведвальнікі Палаца. Скажам, у каго-небудзь з былых гурткоўцаў захаваўся ранейшы рэчы: кнігі з аўтаграфамі, піянерскія галыштыкі таго часу, у фотаматэрыялы — здымкі і г. д.

Мне ўспамінаецца 1944 год, калі я вярнуўся ў Мінск. Помню, я ішоў з машы на Сур'яжскі рынак. Між тым, тавы на скверы былі часовавы могілкі. І вось чытаю: «Тут пахавана юная партызанка піянерка Ляля Брук». (Гэтая магіла піянер на Вайсковым могілках). З таго часу мінула многа год, а і сёння, трэба сказаць, ні ў дзіцячых часопісах, ні ў газетах імя юнай героіні ні разу не ўпаміналася. Шкада. А дзяўчынка гэтая калісьці, напэўна, наведвала Палац піянераў. Трэба высьветліць, ці ёсць у Мінску хто-небудзь з яе сваякцоў, блізкіх. Якая цікавая справа для піянераў!

Многа, вельмі многа цікавага могуць зрабіць юныя гісторыкі. Ад усё дэшы хочацца, каб Палац піянераў стварыўся наладжваў сустрыцы з былымі сваімі выхаванцамі, каб ён быў звязаны з іх жыццём і дзейнасцю, запрашаў іх да актыўнага ўдзелу ў рабоце Палаца.

Ул. МІСУН.

У калгасе «Рассвет» Кіраўскага раёна ёсць стацыянарная кінастудыя. Тут за тыдзень дэманструецца 5-6 кінафільмаў, з якіх — 2 для дзяцей. Кінамеханікам працуе Уладзімір Іванічкі.

На здымку: кінамеханік Ул. Іванічкі рыхтуецца да чарговага сеанса. Фота П. Ніколенкі.

дзя 089. □

АТ 00905

На досвітку беларускага мастацтва

...Неяк вясной 1909 года дазі мне бі

